

BÉKESSÉG NEKTEK!

B év – Évközi 31. vasárnap

Gondolatok vasárnapra

B/ 31. - A VASÁRNAP OLVASMÁNYAI

A keresztény szeretet nemcsak az isteni parancsok teljesítését kívánja meg, hanem egyúttal Krisztushoz való tartozásunknak is jele. Ezért a szeretet megőrzése és tökéletesítése mindnyájunk alapvető keresztény kötelessége. Jézus Krisztus a legszentebb, örök Főpap. Legszentebb, mert legközelebb van Istenhez, és éppen ezért leghatásosabban jár közben értünk. Papsága örök, mert áldozatának gyümölcseiben részesíti nemcsak a földieket, hanem az üdvözülteket is. (MTörv 6,2-6)

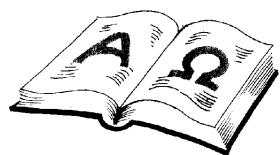
A felebaráti szeretet csak addig igaz, amíg megőrzi vallásos jellegét, amíg együtt van az istenszeretettel. Ezért Isten iránti szeretetből kell gyakorolnunk a felebaráti szeretetet. Viszont-szeretetet és jutalmat sem embertársunktól, hanem Istentől várjunk. (Zsid 7,23-28)

A felebaráti szeretet gyakorlásában az önzéstől az istenszeretet óv meg. Tekintsünk bele Sz. Pállal Krisztus titkába, hogy megértsük, szeretetünknek ki kell terjednie mindenre, mert Jézus mindenki számára Megváltó és Üdvözítő. (Mk 12,28b-34)

† EVANGÉLIUM Szent Márk könyvéből (Mk 12,28b-34)

Abban az időben egy írástudó megkérdezte Jézustól:

„Melyik az első a parancsok közül?”

Jézus így válaszolt: „Ez az első: Halld, Izrael! Az Úr a mi Istenünk, az egyetlen Úr. Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből! A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat! Ezeknél nincs nagyobb parancsolat.”

Az írástudó erre azt válaszolta: „Valóban, jól mondtad, Mester, hogy ő az Egyetlen, és hogy rajta kívül nincs más. És azt is, hogy őt teljes szívünkkel, teljes elménkkel és teljes erőnkkel szeretni, embertársunkat pedig úgy szeretni, mint saját magunkat, többet ér minden égő vagy véres áldozatnál.”

Jézus az okos felelet hallatára megdicsérte: „Nem jársz messze Isten országától.” Ezután több kérdést már nem mertek neki fölteni.

Ezek az evangélium igéi.

FELEBARÁTI SZERETET, AMI ISTENTISZTELET

Szeretni akarod Istent? Légy jó embertársadhoz! Mit jelent szeretni a felebarátodat? A javát akarom. Különösen azok javát, akiket ránk bízott a közös Atyánk, a mennyei.

Már a régi rómaiak azt tartották: fölöslegesen él, aki senkinek se használ. Szent Ágoston írta: hogy az ember járnai tudjon, két lábra van szüksége. Az üdvösség elérésére is két dologra van szükségünk: szeretni Istent, és érte, miatta szeretni embertársainkat, akik az örök életben társaink lesznek.

SZERETNÉK SZERETNI

A SZERETET

A szeretet az öröm édesanyja.

Erről nem lenne szabad írni, szólni. Talán érzed Te is. Ami nagyon emberi, ami valóságában teljes titok, ami hús-vér-lélek együtt, ami valami isteni az emberben, arról hallgatni kellene.

SZERETET.

Ha éled, ismered az örömét. Ha meghalt benned a szeretet, csoda, hogy még élsz, de nem csoda, ha nincs örömed.

SZERETET.

A szivárvány színeire bomlik a fehér fény. A szívekben a szeretet annyi színnel, ízzel, örömmel él, ahány embert szeretünk...

Teljességre mozdul szívedben is a szeretet. A szeretet boldogság-éhség benned. És az örömök forrása. Aki szeret, örül. Akit szeretnek, örül. Az öröm édesanyja a szeretet.

SZERETET.

Nem lenne szabad róla írni, szólni. Hisz olyan természetes, mint az élet.

Ám magad is tudod, szemünk látását úgy megszoktuk, hogy nem is örülünk neki. Így ha *ma* szeretünk, szerethetünk és szeretnek, megszokottnak vesszük, és elfelejtünk örülni. Pedig a szeretet új örömet szül.

Hát szeress!

SZERESS, SZERESS, SZERESS!

Az lehet, hogy nem szeretnek. El bírod viselni. De az már elviselhetetlen lenne, és megtiltani sem lehet, hogy ne szeress.

SZERESS!

Az öröm a szeretet minden pillanatában a tied. (Mácz István)

KÖSZÖNÖM NEKED, URAM, HOGY ADHATOK

De Neked mit adjak, Uram?

Az imák könnyöggésszel vannak tele. Csupa kérés minden fohász.
Folyton csak kérni, sohasem adni... Veled szemben így lenne helyes?
Önmagamat kéne adnom Neked. Az imáimat.

Adom is. De hogyan?

Ha minden rendben van, olykor még a napi Miatyánkot is elfelejtem elmondani.

Bezzeg, ha baj ér, nyomban térdre esem és segítségért rimáncodok.

Bocsáss meg, Uram.

És ha megtanítottál kérni, taníts meg adni is.

Te, aki mindig megsegítesz, segíts most abban, hogy segíteni tudjak Neked.

Hatalmas vagy, jól tudom. Nem szorulsz az én segítségemre. Mégis úgy érzem, minden ember segíthet Neked. Azzal, hogy másokon segít.

Hogy enyhíti a nyomort, a szenvedést, a kínt.

Ha csak egy embert sikerül megmentenünk, ha csak egyetlen eggyel teszünk jót, már azzal is a Te gondjaidon kevesbítünk. Ha adunk annak, aki kér, Neked adunk, Uram. Bár mindig tudnánk ezt. Bár sose felejténék el, kósza percre se.

S ne felednénk az imát is olykor.

Add meg nekünk a mindennapi imát, Uram.

Köszönöm, hogy nap mint nap van miért hálát adunk Neked.

Köszönöm, hogy imák teremnek bennem, amelyekben feloldódhatok.

Köszönöm, Uram, hogy kérhetek és hogy adhatok. (Kunitzer Szonja)

SZERETET A GYAKORLATBAN

Egy eléggé látogatott erdőben egyszer tűz támadt. Mindenki pánikszerűen menekült. Csak egy vak és egy sánta maradt le. Nagy félelmében a vak ember arrafelé ment, ahol legnagyobb volt a tűz.

- Arra ne menj! - kiáltotta a sánta. - Biztosan vesztedbe rohansz!

- Hát akkor merre menjek? - kérdezte a vak.

- Meg tudom mutatni a helyes utat, de nem tudok futni. Ha válladra veszel és kiviszél innen; akkor mindketten hamarosan meg fogunk menekülni.

A vak ember elfogadta a sánta tanácsát. Mindketten megmenekültek. Sokkal könnyebben menne az emberiség megmentése, ha tapasztalatunkat, reménységünket, keserűségünket, sebeinket és eredményeinket mások hasznára gyümölcsöztetnénk.

GYÚJTSD MEG LÁMPÁDAT!

Vannak emberek, akik gyakran arról panaszkodnak: mindig beljük kötnek, nekik mennek az emberek, s szinte letapossák őket, legalábbis megkísérlik ezt.

Nos, van az íróasztalomon egy antik lámpa. Bizony, régi már, és meglehetősen ingatag. Ha sötétben tapogatok utána, hogy meggyújtsam, rendszerint felborítom, egyszer így kárt is tettem benne. De ha ég, ha világít, sose megyek neki, sose borítom fel, sose „sértem meg”. Sőt, örülök barátságos, meleg fényének, amit íróasztalomra vet: jó barátom évtizedek óta, sok-sok éjjelen át munkában társam és barátom. Testvérem, téged, akinek szüntelen nekiütődnek, nekimennek, nekikönyökölnek, nekitalpálnak az emberek, hadd kérjelek csöndesen és szeretettel: *gyújtsd meg a lámpásodat!* Mindenki jobban szereti a fényt és a világosságot, mint a homályt és a sötétet.

- De hogyan?! - jajdult fel valaki. - Nekem is elegendem van már ebből a megrugdalt életből! Tele vagyok sebbel, ütéssel! Sokszor már élni sincs kedvem! Nem is élet ez így!

Hogyan? Nem a magam tanácsát mondom, Pált idézem: „*Isten ugyanis, aki ezt mondta: »Sötétségből világosság ragyogjon fel«, ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán.*” (2Kor 4,6) Egyszer Pál is odatartotta szívét Istennek, és Ő gyújtott világosságot benne. Ma sem lehetséges ez másképp. Tessék kérni! Hogy valaki meg is kapta ezt a világosságot, annak ezek lesznek a jelei:

- Istennek tulajdonítja ezt a fényt, és nem magának; átéli, hogy ő csak másodlagos fényforrás. Pál így mondja ezt: „*Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt az Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak.*” (2Kor 4,7)

- Hogy attól kezdve - bármi is történjék vele - nyafogás, kesergés és panaszkodás helyett egy hatalmas és diadalmas DE épül be az életébe!

(Gyökössy Endre)

Szerkeszti és kiadja: Horváth László kórházlelkész 📞 20/ 77-386-55; 30/ 849-8280

<http://korhazkapolna.hu> ; korhazlelkesz.sopron@gmail.com; <http://www.facebook.com/korhazkapolna/>

Kórházkapolna: szentmise vasárnap 11 órakor